

இத்காசக்கருக்கழம்
காலந்நுபணவிளக்கழம்.

லோஞ்சீமோன்ஸ் என்னும் மறுநாமம் கொண்ட ஆர்த்தசக்கிஸ் என்பவன் இராசாவானான். எஸ்தரென்னும் வேதப்புவல் தகத்தில் எஷ்டரஸ் என்று சொல்லப்பட்டவனின்வென்றே அனுமானிக்கலாம். இவன் ஆர்த்தபேனிசென்பவனையும் அவன் பட்சத்தாரையுங் கொண்டு தன்னிராசரிக்கத்தைப் பேணிக்கொண்டான். மிகவும் ஆடம்பரமாக ஓர் விருந்துகொண்டாடியபோது வஷ்டாயென்னுமிராணியைத் தள்ளி அவருக்குப் பதிலாக எஸ்தரென்னுமோர் யுகியை ஏற்படுத்தினான்.

கிறிஸ்து அவதரிக்க சாரு அ வருஷத்துக்கு முன் ஆர்த்தசக்கிஸ் என்பவனுடைய இராசரிக்கத்துப் பதினேழாமாண்டிலே இக்காலத்திற் சிறைப்பட்ட யூத ஆசாரியனுள் தீர்க்கதரிசியுமாகிய எஸ்தரெவன்பவன் தன்னுடன்போக அபேட்சித்த யூதர்களுடைய எருசலேம் நகரத்துக்குச் செல்லும்படி எஸ்தர் மூலமாக உத்தரவுபெற்றுப் போய்த் தாமசமின்றித் தன் வசத்திலுள்ள அற்பகூட்டத்தாரைச் சீர்ப்படுத்தும்படி பிரயத்தனம் பண்ணத்தொடங்கி வேதப்படி யூதமத்தர் அனுசரிக்கத் தரும் சமயாசாரங்களைப்பத்திப்பிரகாரமனுஷ்டித்துத் தேவன் அருளிய வேதநூலின் தன்னினதென்று நிரூபணம்பண்ணிச் சேர்த்துத் திருப்ப வழங்காதொழிந்த பழைய எபிரேய அட்சரத்திலிருந்த பழைய எப்பாட்டை இந்நாளவரைக்கும் வழங்கிவரும் புதிய எபிரேயுவாகிய கல்தேய அட்சரத்தில் மாற்றி எழுதினான். இதினால் சரமேயன்றி வேதப்பொருள் சந்நேனும் பேதப்படவில்லை. இது வேதத்தை இங்கிலீசில் மொழிபெயர்த்தபோது வழங்கிய கரிய அட்சரத்தை மாற்றி இப்பொழுது உரோம அட்சரமாகப் பதிப்பதும் எழுதவதும் போலாகும். இவனும் செபாலய ஆராதனைகளை ஸ்தாபித்தான். எஸ்தரெவன்பவன் இந்த உத்தம கிருத்தியங்களை நடப்பித்துவருங்காலத்தில் ஆர்த்தசக்கிஸ் என்பவனுக்குப் பானபாத்திரதாராயிருந்த நெகியாவென்பவன் எருசலேம் நகரத்திற் சுவர்களும் வாயில்களும் இன்னும் பாழாய்க்கிக்கின்றன வென்று கேள்வியுற்றமையால் துக்கங்கொண்டு அங்கே போய் அந்நகரத்தைக் காவல்பண்ணுதற்கிசைந்த அரண்க்கட்டுவீக்குப்படி எஸ்தர் மூலமாக உத்தரவுபெற்று எஸ்தரெவன் போய்ச்சேர்ந்த பதினொராம் வருஷத்தில் அந்நகரை அடைந்து யூதர்களுடைய நகரத்தையுந் தரும நூலையும் சீர்ப்படுத்தும்படி தான் செய்த பிரயத்தனங்கள் சித்திபெற்றபின் குறித்தகாலத்திலே பா

HISTORY AND CHRONOLOGY.

(Continued from page 74.)

ARTAXERXES, surnamed Longimanus, who is believed to have been the Ahasuerus of the Book of Esther, succeeded him. He secured himself on the throne by putting to death Artabanes and defeating his partizans. He then celebrated a great feast, on which occasion it was, that Vashti the queen, was repudiated; and Esther, a Jewess, made queen in her stead.

In the 17th year of Artaxerxes, and 458 B. C. Ezra, the Jewish priest and prophet, now in captivity, obtained, probably through the interposition of Esther, an ample commission to return to Jerusalem, with as many Jews as chose to accompany him. Ezra immediately addressed himself to the work of bringing into order the little community over which he presided. He revived the rites and ceremonies of the Jewish church, according to the prescribed order; he settled and arranged the canon of Scripture, and transcribed the Old Testament from the old Hebrew character, which had fallen into disuse, into the present Hebrew, or Chaldee character. This did not change in any respect the words of revelation. It was not a greater alteration than writing or printing the Bible in the present Roman character, instead of the black letter, which was in use when our present translation was made. He also arranged, or, as some think, established the synagogue service. Whilst Ezra was engaged in these important works, Nehemiah was serving as cup-bearer to Artaxerxes; and intelligence having reached him, that the walls and gates of Jerusalem were still in ruins, he was deeply affected, and procured, probably through the influence of Esther also, liberty to repair to Jerusalem, and to do whatever was necessary for completing the defences of the city. He arrived about eleven years after Ezra. Having made considerable progress in restoring the city and polity of the Jews, he returned at the appointed time, to Persia; but almost immediately came back to Jerusalem a second time, when he found that abuses had again begun to appear. The sabbath was openly violated, and many of the leading people had married heathen wives; and he set himself with renewed vigour to correct these abuses. While these important operations were in progress at Jerusalem under the direction of Ezra and Nehemiah, the celebrated Peloponnesian war commenced between the Spartans and Athenians. Artaxerxes died B. C. 424.

DARIUS NOTHUS succeeded him. In his reign, the temple of Samaria was built to rival that at Jerusalem, which increased the enmity between the two nations. He died about the time of the conclusion of the Peloponnesian war B. C. 405.

ARTAXERXES, surnamed by the Greeks, Mæmon, succeeded him; but Cyrus, his brother, who commanded in Asia Minor, laid a plot to wrest the empire from him, for which purpose he procured the assistance of troops from Greece. The two brothers met with their armies, at Cunaxa, in the province of Babylon, where Cyrus was defeated and slain. The Greek troops which had remained unbroken, had now no resource but to attempt a retreat to their own country, in the face of a victorious enemy. This is that celebrated retreat, an account of which Xenophon has written, called the Anabasis, or retreat of the Ten Thousand.

The latter years of the life of Artaxerxes were embittered by dissensions in his own family. He died in the 94th year of his age and 46th of his reign, B. C. 359.

Ochus, his son, succeeded him, having cleared his way

ர்சயதேசத்துக்குத் திரும்பிவிட்டான். அங்கே சிலநாள்தங்கிய பின் திரும்பவும் எருசலேமுக்குப் போய் அங்கே சகலருக்குள்ளும் ஓய்வநாளை அனுசரியாமல் வெளியரங்கமாய் மீறுதலும் பெரியோர்கள் பலருள் புறச்சமயஸ்திரீகளை விவாகஞ்செய்தலுமாகிய இவ்வகைப்பட்ட அநாசாரங்கள் அடிக்கொள்ளக்கண்டு இவைகளை நீக்கிச் சனங்களைத் திருத்த மகாபத்திவைராக்கியத்துடன் பிரயத்தனஞ்செய்தான். எருசலேமிலே எஸ்தரையும் நெகியாவும் சொல்லப்பட்ட சுகிர்த்தியங்களை நடப்பித்துவருங்காலத்தில் பெரித்தேயருக்கும் எதியியருக்கும் பேர்பேற்ற பெலுனிஷியயுத்தம ஆரம்பித்தது. ஆர்த்தசக்கிஸ் என்பவன் கிறிஸ்து அவதரிக்க சாஉச வருஷத்துக்குமுன் இறந்துபோனான். பின்பு,

டறையஸ்தேதஸ் என்பவன் இராசாவானான் அவனுடைய இராசரிக்கத்தில் சமாரியர் எருசலே நகரத்துத் தேவாலயத்தைச் சிறுமைப்படுத்தத்தக்க ஓர் தேவாலயத்தைக் கட்டுவித்தார்கள். அதனால் யூதருக்குஞ் சமாரியருக்கும் பகையதிகரித்தது. இவர்கள் கிறிஸ்து அவதரிக்க சாரு வருஷத்துக்கு முன் பெலுனிஷியயுத்தத்தின் அந்தி மகாலத்திலிறந்து போனான். பின்பு

கிரேக்கரால் நமோனென்னும் பெயர்பெற்ற ஆர்த்தசக்கிஸ் என்பவன் இராசாவானான். சிறு ஆசியாதேசத்திற் சேருபதியும் இவனது சகோதரமாகிய ஸசறஸ் என்பவன் இவனது இராசரிக்கத்தைக் கவரும்படி துராலோசனைபண்ணிக் கிரேக்கசேனைகளைத் தனக்குத் துணைபாக வரும்படி அழைத்தான். இவ்விருசகோதரரும் பாபிலோன் மகாரணத்தைச் சார்ந்த கியூனக்கசுவென்னு மிடத்தில் தங்கள் சேனைகளோடும் வந்தெறித்துப்பொருத யுத்தத்தில் சசறஸ் என்பவன் தோல்வியடைந்து கொலையுண்டான். அந்த யுத்தத்திலே சேதமடையாத கிரேக்கசேனைகள் வெற்றிக்ரந்த எதிர்ச்சேனைகளுக்குத் தப்பித் தங்கள் சுயதேசத்திற்குச் செல்ல வழிக்கொண்டார்கள். இந்தக் கிரேக்கர் பதினாயிர வருடையசென்மதேச ஆரோகணத்தைப்பற்றிச் செனோவெனன்பவன் அனுபேசில் என்னுமோரிதிகாச பிரபந்தத்தை எழுதினான்.

ஆர்த்தசக்கிஸ் என்பவன் தன் தந்திம வயக்கிரமத்திலே தன் குடும்பத்தில் விளைந்த விரோதங்களினால் மனங்கசந்து சசு வருஷத்துக்கிராச்சியம்பண்ணியபின் கிறிஸ்து அவதரிக்க, ஈராருக். வருஷத்துக்குமுன், கூசு. வயசில் மரித்துவிட்டான்.

ஓக்கஸ் என்னும் அவன் சுதன் தான் சிங்காசனம் பெறுவதற்குத் தடையாய் சி

ன்ற தன் சகோதரரைக் கொலைசெய்து தானே இராசாவாகி ஆண்டெண்ணென்றும் பாலர்விருத்தரென்றும் நல்வந்தியரென்றும் பாராமல் இராசவங்கிஷி முழுவதையும் நிர்மூலம்பண்ணினான். இவன் தனக்குப் பிரிதியாயிருந்த பாசோவல் என்னும் ஓர் தொழும்பினிட்ட நஞ்சாற் கொலைபுண்டான். அவன் இவ்வரசனுடைய குமாரனாகிய

ஆர்செஸ் என்பவனை இராசரிக்கத்தில் ஏற்படுத்தி அவன் தனக்கிணங்கி நடவாமைபால் கிறிஸ்து அவதரிக்க, நானாடி. வருஷத்துக்கு முன் அவனையும் நஞ்சிட்டிவதைத்துப் பின்பு டறையல் ரோதஸ் என்பவனுடைய வங்கிஷித்திற் பிறந்த கோடமோனஸ் என்பவனைச் சிங்காசனத்தில் ஏற்றினான். அவன்

டறையல் கோடமோனஸ் என்னும் பெயரைத்தரித்தான் இவன் பாசோவல் என்பவன் ஒக்கல் என்பவனையும் ஆர்செஸ் என்பவனையும் வதைசெய்த பிரகாரம் தன்னையும் வதைசெய்யக் கூடுமென்றஞ்சி அவனைக் கொன்று தன் சிங்காசனத்தைப் பேணிக்கொண்டான். இந்தக்காலத்தில் பார்சியராச்சியம் அதிகக்கிரமம் ஒழிந்து போவதற்கேதுவாயிருந்தது. கிரேக்கருடைய ராச்சியபரிபாகனம்மெலிவடைந்து மார்கிடோனென்னுந் தேசத்திராசாவாகிய அலெக்சாந்தருக்கு வசப்பட்டது. அவன் பார்சிய ராச்சியத்தைச் சருவிப்பிடித்துத் தனக்குக் கீழ்ப்படுத்திக் கிறிஸ்து அவதரிக்க, நானாடி வருஷத்துக்குமுன் டறையல் கோடமோனஸ் என்பவனைக் கொலைசெய்தான்.

கிரேக்கதேசம்.—கிரேக்கதேசத்தார் முன் வர்ணித்த பிரகாரம் பார்சியரை வெற்றிகொண்ட பின்பும், சாரீக்சல் என்னும் இராசாவின் குமாரனாகிய ஆர்த்தசுக்கிஸ் என்பவனிராசரிக்கஞ் செலுத்துங்காலத்தில் நிறைவேறிய சமாதானபரியந்தம் யுத்தத்தை நடத்திவந்தார்கள்.

இந்தக் காலத்தில் ஸ்பாத்தியர் கிரேக்க ராச்சிய சம்பந்தத்திலே தலைப்பட்டவர்களாயிருந்தார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு இராசாவாகிய பெளசேனியசென்பவன் செருக்கடைந்து தனதைக்கசம்பந்தத்திற் சேர்ந்தவர்களை அவமதித்து அகங்காரியாயினமையால் அவர்கள் அவனைப் புறக்கணித்து ஏதேனியருக்காதினரானார்கள். அதுமுதற்கொண்டு ஏதேனிடர் உப்பல்யாத்திரையிலே தலைப்பட்டதுமன்றிக் கடலுக்கப்பாற்பட்ட கிரேக்க மாகாணங்களையும் கிரேக்கர் குடியேறின தேசங்களையும் ஆண்டிவந்தார்கள்.

ஏதேனியருடைய இராசாதிசாரம் வர்த்தித்ததை ஸ்பாத்தியர்கண்டு பொருமைகொண்டு அவர்களோடு யுத்தம்பண்ணவகதேடினார்கள். இதுமுதலான எதுக்களினால் இரு பட்சத்தாரும் தங்கள் ஐக்கசம்பந்தத்தை விட்டு வேறெந்தத் தேசத்திலும் நிகழ்ந்த யுத்தத்தோடுடொப்பிடக் கூடாத பகையுங்கொடுமையுமிருந்த பெலபுனீஷிய யுத்தத்தைக் கிரேக்க

to the throne by the murder of those of his brother, who rivalled him in the succession. These murders he soon followed up by an indiscriminate massacre of all the royal family without distinction of sex, age or character. He was poisoned by a favourite slave named Bagoas; who set up

ARSES, the youngest of the king's sons. Not finding him sufficiently compliant, Bagoas poisoned him also B. C. 338. He then brought forward a descendant of Darius, Nothus, named Codomannus, and placed him on the throne Codomannus took the name of

DARIUS CODOMANNUS. Fearing that he might be treated by Bagoas, as Oclus and Arses had been, he put Bagoas to death, and thus secured himself on the throne. But the Persian Empire was now hastening to its ruin. The affairs of Greece had by this time fallen under the undisputed direction of Alexander, the king of Macedon, who attacked the Persian Empire, overturned it, and slew Darius Codomannus, B. C. 330.

GREECE.—After the victories which the Greeks obtained over the Persians already noticed, they continued to carry on the war, till peace was concluded in the reign of Artaxerxes, the son of Xerxes.

The Spartans were, at this time, the acknowledged leaders of the Greek confederacy, but their king, Pausanius, carrying himself proudly and contemptuously to the allies, they put themselves under the patronage of Athens. From this time, the Athenians held the decided ascendancy at sea, and over those Greek states and colonies which were approached by sea.

The Spartans eyed the growing power of Athens with jealousy, and were prepared to embrace the first plausible occasion of going to war with it. These circumstances led to the celebrated Peloponnesian war, which, for nearly thirty years, raged in Greece, with an animosity, a reckless barbarity, and regardlessness of public faith, scarcely to be paralleled in the history of any other country. This war, between the great patron of oligarchy on the one side, and of democracy on the other, kindled strife and civil war in many of those states of Greece, in which the parties were nearly balanced. The oligarchical parties manœuvred to bring their states into connexion with Lacedæmon, that they might govern through means of their influence; and the democratic parties wished, for a similar reason, to be connected with Athens.

THE LETTER WRITER.

LETTER XIV.

The Answer.

HONOURED MOTHER,

I am so much affected by the perusal of your really parental advice, that I can scarcely hold the pen to write an answer: but duty to the best of parents obliges me to make you easy in your mind, before I take any rest to myself. That levity so conspicuous in my former letters, is too true to be denied, nor do I desire to draw a veil over my own folly. No, madam, I freely confess it; but, with the greatest sincerity, I must at the same time declare, that they were written in a careless manner, without considering the character of the person to whom they were addressed; I am fully sensible of my error, and on all future occasions shall endeavour to avoid giving the least offence. The advice you sent me in your valuable letter, wants no encomiums; all that I desire is to have it engraven on my heart. My dear madam, I love religion, I love virtue, and I hope no consideration will ever lead me from those duties, in which alone I expect future happiness. Let me beg to hear from you often, and I hope that my whole future conduct will convince the best of parents, that I am what she wishes me to be. I am honoured madam, your dutiful daughter.

LETTER XV.

From a Gentleman, an Officer in the Army, to his Son at a Boarding-school.

DEAR BILLY,

Our regiment is now at Portsmouth, and we are ordered to embark for Portugal. I thought to have called on you at school, but our orders to march were so sudden, that I had no time to spare from the necessary duties of my station. Let me beg, my dear, that you will attend with the utmost assiduity to your studies.

Youth is the proper time for acquiring knowledge, which if properly improved, and reduced to practice, will be of the utmost service to you in your future life; you are yet, unacquainted with the world, and happy will it be for you, if you remain ignorant of the toils and dangers of a military life. Let me, therefore, entreat you, in the most earnest manner, to think of some employment which will procure you a decent subsistence, and enable you to live independently in the world. I have left an order with our agent to pay for your education; and although my pay is small, yet nothing on my part shall be wanting, to make your life as easy as possible. As it will be some days before we sail, I shall expect to have a letter from you, and if too late, it will be sent after me. In the mean time I am your affectionate father.

தேசத்தில், நடு. வருஷமளவுக்கு நடத்தினார்கள். பிரபாதிபத்தியத்தாரும் பிரசாதிபத்தியத்தாரும் செய்த இந்த யுத்தம் சாமானிய அதிகாரத்தையுள்ள மறு கிரேக்க தேசப்பகுதிகளிற் சலசமுஞ் சண்டையுமுளுதற்கேதுவாயிருந்தது. பிரபாதிபத்தியத்தார் தங்களுக்குத் துணை செய்யும்படி லசிடாமோனியருடன் ஐக்கசம்பந்தஞ் செய்ய உபாயந்தேடினார்கள். பிரசாதிபத்தியத்தாரும் அந்தத் தாற்பரியங்கொண்டே ஏதேனியரோடும் உடம்பாடுசெய்ய அபேட்சித்தார்கள்.

சகலவிதகாகிதவிளக்கம்.

யச. காக்கம்.

அதற்கத்தாம்.

கனம்பொருந்திய தாயே, தாயாகிய நீங்களேழுதிய உண்மையான புத்தியை வாசித்து எனக்குண்டாகிய மீதுந்த விசனத்தால் உத்தாமேழுத க்கையிலிறுதிபடிபு தேனக்கருமையாயிருந்தது. ஆகிலும் மகா நல்ல தாயாகியவுங்கன் மட்டிலுள்ள கடமையாவது எனக்கோற்றால் தேடிக்கொள்ளுமுன்னே உங்கன் மனதிலிருக்குஞ் சஞ்சலத்தை நீங்கவேண்டி உடன்படுத்துகின்றது. நான் முன்னேழுதிய காக்கிதங்களில் விளங்கிய கவனமற்ற தன்மை மிகவும் நிச்சயமேயாதலால் நானதையில் வையென்வாம் என் புத்தியினத்தை மறைக்கக் கவனக்கவமாட்டேன். இல்லையம்மா நானதையுண்டேறே சொல்லுகிறேன். அதேனேனில் நான்நதக்காகிதங்கள் எழுதியவர்களின்னொன்றோலோசீக்தம் எச்சரிக்கையற்றவிதமாய் எழுதிவிட்டதை உண்மையாகவே சொல்லுகிறேன். நான் செய்த துற்றமெனக்கு நன்றிய்த் தேரிகின்றபடியால் இனியற்றமனக்குறைவுமுண்டாக்காதிருக்க எந்நாளும்பிராயசப்படுவேன். அருமையான உங்கன் காக்கித்திலேனக்கேழுதியனுப்பியபுத்தி மிகவும் புகழத்தக்கதாயிருக்கின்றது. எனக்கிருக்கும் ஆசையேல்லாம் அதையேன்னுள்ளதிற்புத்திக்குக்கொள்ளுதற்கேதான். எனதன்புள்ள அம்மா பக்தியுமெனக்கிட்டமே நல்வழியுமிட்டமே. நான்ஸீப் போர்ப்பமடையக் காத்திருக்கும் நல்வழிகவா விட்டோருநானமென்வையேதுவும் பிசகச்செய்யாதென்று நம்பியிருக்கிறேன். அடிக்கடியுங்கள் செய்தியேனக்கேழுதப்பிரார்த்திக்கிறேன். இனியென்வாடக்கை முழுமையும் மகா நல்ல தாயாகிய நீங்கள் விரும்புகின்றபடியிருக்கின்றதென்றுங்களுக்குத்தேரிவிக்குமென்று நம்பியிருக்கிறேன். இப்படிக்கு கனம்பொருந்திய அம்மா வணக்கமுள்ள உங்கன் குமாத்தியாகிய இன்னுன்.

யரு. காக்கம்.

படையில் ஆப்சாயிருந்த ஒரு கனவான் ஒரு தரும்பள்ளிக்கூடத்தில் விட்டிருந்த தன் குமாான் கருத்துடன் படிக்கும்படி அவனுக்கேழுதியது. அன்புள்ள பில்லியென்பவனே, எங்கள் நேஸ்சிமெண்டு இப்போது போர்டுசு மவுதிலிருக்க போர்டுசுமேல் நாட்டுக் கேறிய்யோதும்படி எங்களுக்கு உத்தரவாகியிருக்கின்றது. பள்ளிக்கூடத்திலுள்ளுடத்திற்றுவா நினைத்தேன். ஆனால் பிராயணப்படத்திலொன்றெங்களுக்கு உத்தரவு வந்தபடியால் என்னுத்தியோகத்துக்குரிய அவசியமானவேலைகவாவிட்டோழியச்சமையம்ல்லாமையெப்பற்ற அன்புள்ள மகனே நீ மீதுந்த கருத்துடன் படிக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறேன்.

கல்வியைத் தேடப் பாலியமே நல்ல காலமாம். அதை நீ நன்றாகப்பயிற் செய்து அதன்படி நடந்தற்பிற்காலமுனக்கது மேத்தவருவியாயிருக்கும். லெளக்கீகம் என்றனைனக்குத்தேரியது. படைச் சேவகத்திலுள்ள உழைப்புகவாயும் போல்லாங்குதவாயும் நீ அறியாமலேயிருந்தால் உனக்கீது பாக்கியமாயிருக்கும். ஆகையால் யோக்கியமான ஒரு சீவனமுனக்குக்கடைக்கச் செய்து உலகத்திலொருவையோடுத்துப்பிழைக்கப்பண்ணுத தேறியிலென்றை நீ யோசிக்கும்படி உன்னை மிகவும் வருந்திக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். உன் படிப்பின் சம்பளத்துக்கொரு உண்டியல் நம்புடைய தமலதாவிடத்திற்கொடுத்திருக்கிறேன். எனக்குவருந் சம்பளங்கொஞ்சமானவுங் கூடியமட்டுமுனைக்கு வருத்தந் தேறியிலெனக்க நானொரு துறையுமண்கணேன். நாங்கள் பிராயணப்பட இன்னஞ் சீலகாலமீருக்கிறபடியால் நீ யொரு காக்கமேழுதுவாயென்றே திர்பார்த்திருக்கிறேன். அதற்கு முந்தி நான்போய்விட்டாலும் பின்னலெனக்கது வந்துசேரும். இப்படிக்கு அன்புள்ள உன்றகப்பறுகிய இன்னுன்.

ஆந்தாமநீணையம்.
[Child's Book on the Soul.]
கூ. சல்லாபம்.

மறுநாள் காலைப்போசனத்துக்கு முன்னே அநிகாலையிலே இல்தாடுபுத்தூரைச் சாணி உலாவும்படிக்கு உரோபோற்றையும் எலிசாவையும் அழைத்தாள். அவர்கள் வீட்டை விட்டுப் புறப்படுகையிற் சூரியன் உதித்தது தனது கதிராகிய செங்கரங்களை நீட்டிப் பூமியின் போர்வை யாகிய இராவிருளை நீக்கின. பெய்தபனித்துளிகள் பசும் புற்களின் மேற் சிந்திய முத்துக்களொப்ப விளங்கின. சோலை கட்டோறும் பறவைகள் சேர்ந்து இன்பமாய்ப்பாடின. சகலமூக்கு கிறப்பாயிருந்தன. உரோபோற்றும் எலிசாவும் நல்லவர்களாகையாற் சந்தோஷிக்கொண்டாடினார்கள். அவர்கள் தாயாரும்பின்னை கருடைய மகிழ்ச்சியைக் கண்டு களிகூர்ந்தாள். அவர்கள் ஒரு மயில் தூரம் நடந்த பின்பு எலிசாள் நடக்கமாட்டாமல் வருந்தினாள் என்று கண்டதினாலே இளைப்பாறும்படி அவர்களைல்லாரும் ஒரு பெரிய கல்லின்மேலுருக்கார்த்தாரர்கள். ஸ்தாடுபுத்தூரைச் சாணி சித்திரப்பட்டங்கள் நிறைந்த ஒரு புத்தகத்தை தன் வேலைப் பையிலிருந்தெடுத்தது எலிசாள் பார்க்கும்படி கொடுத்தாள். பின்பு தாயும் மகனும் பேசத் தொடங்கினார்கள்.

மகன். அம்மா அந்தக் கடிக்காரத்தையும் எலிசாவையும் குறித்து இன்றையத்தின் மறுபடியும் பேசுவேனென்றே.

தாய். நேற்றையத்தினம் நாம் பேசின விஷயத்தில் எலிசாளுக்குள்ளிருந்து அவளுடைய கைகளை அசையப்பண்ணுகிற வஸ்து இன்னதென்று ஆராய்ந்தறியப் பிரயாசப்பட்டோம்.

ம. ஆம், கடிக்காரத்திலிருக்கிற சக்கரங்களைப் போல் ஒன்றையொன்று அசைத்துப் பின்பு அவளுடைய கைகளையும் அசையப்பண்ணுகிற அவளிலுள்ள அவையவங்களை அந்த வஸ்துவென்று நினைத்தேன்.

தா. ஆகிலும் ஒருவில்கடிக்காரத்திலுள்ள சக்கரங்களைச் சுழட்டுகிறருந்தால் அவைகள் தானாகச் சுழன்று போகாவாம்.

ம. எலிசாவை அசையப்பண்ணுகிற ஒரு வில் அவளுக்குமுண்டோ?

தா. அதையாராய்ந்தறியும்படி நாம் பிரயாசப்படவேண்டும். ஒரு வில் அவளுக்குள் இருந்தாலுமது கடிக்கார வில்லைப்போலிராது. கடிக்காரவில் எஃகினுற் செய்யப்பட்டது ஆனாலும் எலிசாளுக்குள்ளே எஃகைப்போன்ற வஸ்து ஒன்றுமில்லை.

ம. அதுவுமன்றி அம்மா அந்தக் கடிக்கார வில் தினந்தோறும் சுருட்டப்படாதிருந்தால் அந்தச் சக்கரங்கையுஞ் சுழலப்பண்ணாது. ஒருவனாகிலும் எலிசாவைச் சுருட்டவில்லையென்பது நிச்சயந்தானே.

தா. மைந்தா உன் வலது கையை உன் வலது காதின் மேல் வை.

CHILD'S BOOK ON THE SOUL.

DIALOGUE VI.

The next day Mrs. Stanhope called Robert and Eliza very early, to go and take a walk with her before breakfast. The sun was just rising, as they left the house. The dew drops glittered on the grass. The birds sang sweetly. Every thing was pleasant, and Robert and Eliza, being good children, felt happy, and their mother felt happy in seeing them so. After they had walked about a mile, Eliza said she felt tired, and they all sat down on a large stone, to rest. Mrs. Stanhope took a book full of pictures from her work bag, and gave it to Eliza to look at. Then she and Robert had the following conversation.

Robert. Mother, you said you would talk with me to-day, about the watch and Eliza again.

Mother. We were trying, my son, to find out what is inside of Eliza, that makes her hands go.

R. Yes, and I thought it was the parts inside of her, which move one another, and then move her hands, just as the wheels inside of a watch do.

M. But, the wheels inside of a watch would not go, if the spring did not set them a going.

R. Mother, has Eliza a spring inside of her too, that keeps her a going?

M. That is what we must try to find out. If she has, it cannot be like the spring of a watch, for that is made of steel, and Eliza has nothing like steel inside of her.

R. Yes, mother, and the spring of a watch has to be wound up every day, or it would not make the wheels go. And I am sure nobody winds up Eliza.

M. Robert, put your right hand to your right ear.

Y. There, mother, I have.

M. Now put your right hand to your left ear.

R. I have, mother:—but why do you wish to have me do so?

M. Wait a little, and I will tell you. Now put your left hand to your left ear.

R. There it goes, mother.

M. Now put your left hand to your right ear.

R. I have—how quick it goes, mother.

M. What made it go?

R. It went of itself, mother.

M. Could little William Baker's hand go of itself to his ear, when he was dead?

R. No, mother.

M. Why not, Robert?

R. Mother, his hand was dead and stiff; it could not move, but mine is alive and limber, and so it can move.

M. What is the reason that your hand does not move now?

R. I do not wish to have it move, mother.

M. If you should wish to have your right hand go to your nose, would it go?

K. Yes, mother, there it goes just as quick as I think to have it go.

M. Think to have both of your hands go forward.

R. There they go.

M. Think to have them go backward.

R. There they go.

M. Could little William Baker think to have his hands go?

R. He could when he was alive, mother,—he used to make them go, a good many times, when he played ball with me. But when he was dead, he could not think any thing at all. *He could not think to have his hands go.*

M. Can a watch think to have its hands go?

R. Mother, a watch cannot think about any thing at all. It never thinks, and when it is not wound up, stops going, and it is just like dead William.

[To be continued.]

ம. வைத்தேனம்மா.
தா. இப்பொழுதுன் வலது கையை உன்னிடது காதின்மேல் வை!

ம. அப்படியே வைத்தேன். ஆகிலும் என்னத்துக்காக அப்படி வைக்கச்சொல்லுகிறீர்?

தா. சற்றேபொறு இனிச் சொல்வேன். இப்பொழுதுன்னிடது கையாலுன் வலதுகையைத்தொடு.

ம. தொட்டேனம்மா, கையெவ்வளவு விரைவாய்ப் போகிறதென்று பார்.

தா. அது எதினாலே போயிற்று?

ம. அம்மா, அதுதானாய்ப்போயிற்று.

தா. சிறிய உவிலியம்பேக்கர் இறந்தபின்பு அவன் கை காதண்டையிற் செல்லுமோ?

ம. செல்லமாட்டாதம்மா.

தா. மைந்தா ஏன்மாட்டாது?

ம. அம்மா அவனுயிரற்றுச் செத்து விதைத்துப் போயிருந்தபடியால் அவன் கையசையமாட்டாது. என் கையோ உயிருள்ளதுத் துவளலுமாய் இருக்கிறபடியால் நீட்டவும் முடக்கவுங்கூடும்.

தா. உன்னுடைய கையிப்பொழுது அசையாமலிருப்பதற்குக் காரணமென்ன?

ம. அம்மா அதை அசைப்பதற்கு என்க்குப் பிரியமில்லை.

தா. உன் வலது கையையுன் மூக்கிடத்திற் கொண்டுபோக உனக்கு மனமிருந்தாற் போகுமா?

ம. ஆம் அம்மா இங்கே பாறும் நான் நினைத்தவுடனே போய்விட்டது.

தா. உன் கைகள் இரண்டையும் உனக்கு முன்பாக நீட்டும்படியாக மனதாயிரு.

ம. அவைகள் நீளுகின்றன பார்.

தா. அவைகள் உனக்குப் பின்னாகப் போகச் சித்தமாயிரு.

ம. இதோ அவைகள் பின்னுக்குப்போகின்றன.

தா. சிறிய உவிலியம்பேக்கர் தன் கைகளையும்படி நினைக்கக் கூடியவனாயிருந்தானே?

ம. அவன் சிவத்திருந்த பொழுது அப்படிச் செய்வான். அவன் என்னுடைய ந்தடித்து விளையாடின பொழுது அநேகந்தரந்தன் கைகளை நீட்டி முடக்குவான். ஆனாலும் அவனிறந்தபின்பு யாதொன்றையும் நினைக்கத் திராணியில்லாதவனாயிருந்தான். அவன் கைகளையசைக்கும்படி அவன் யோசிக்கக் கூடியவனல்ல.

தா. ஒரு கடிக்காரந்தன் கைகளையசைக்க நினைவாயிருக்குமோ?

ம. அம்மா ஒரு கடிக்காரம் ஒன்றையுமீற்றி நினைப்பதேயில்லை. அது எக்காலத்திலும் நினைப்பதில்லை. இதுவுமன்றி அதன் வில் சுருட்டுப்படாமலும் அதன் சக்கரஞ் சுழன்று ஓடாமலும் நிற்கும் பொழுது இறந்துபோன உவிலியமென்பவனுக்கொப்பாயிருக்கின்றது.

தோடர்ச்சி.

BRIEF HISTORICAL VIEW OF CEYLON.

இலங்கை இராசாக்களின் வரலாறு.

(Continued from page 76.)

(எஉக) லே, மூன்றாம் அக்கிறபோதி இராசாவாகி (சய) வருஷம் இராச்சியம் பண்ணினான். அவனுடைய குமாரன் சலாம்காவென்பவன் பிதாவுடனே எதிர்த்துப் பலகாலுங்கலகத்தை உண்டிபண்ணிப் பின்பு நாலாம் அக்கிறபோதியென்ற பெயரைத் தரித்து,

(எஉக) லே, பட்டத்துக்கு வந்து (சு) வருஷம் இராச்சியம் பண்ணினான். அவன் சிலகாலம் பொல்லன்றுவாவில் வாசமாயிருந்து அதையும் இராசதானியாக் கி அங்கே பல குளங்களைக் கட்டிவித்து அவனுடைய குமாரர் அவனுக்கு முன் இறந்துபோனமையால் பூருவசாகிய வமிசத்தானை முதலாம் மிகுந்து என்பவனைத் தனதிடத்துக்குப் பட்டத்து ரையாக்கினான். இவனுக்கு முன்னிருந்தவர்களில் ஏறக்குறைய எல்லாரும் அதுராசபுரத்தை இராசதானியாகக் கொண்டார்கள். சாலமைவான் என்னும் முதலாம் மிகுந்துவென்பவன்,

(எஉடு) லே, இராச்சியத்துக்கு வந்து (உய) வருஷமரசெய்தான். இவனுடைய இராச்சியம் ஆரம்பத்திற் கலகமுள்ளதாயிருந்தது. அவன் பொல்லன்றுவாவென்றுத் தலைப்பட்டினத்திலே ஒரு அலங்காரமான அரண்மனையைக் கட்டி இரத்தின பிரசாதம் என்னும் ஒரு கோவிலைக்கட்டிப் பொன்னினால் ஒரு புத்த சரூபத்தைவார்ப்பித்து அதற்குள்வைத்துப் பின்பு பல கோவில்களைக் கட்டிவித்த துமன்றித் தூப்பாராமையைக் கோபுரத்தைப் புதுப்பித்து இலேககம்மிற்றியென்னும் ஒரு கோயிற் கணக்குப் புத்தகத்தையுமெழுதிவைத்தான்.

(எஉடு) லே, அவன் குமாரன் இரண்டாந்தாப்புரு இராசாவாகி (டு) வருஷம் அரசபுரிந்தான். இவன் தன் தகப்பனுடைய காலத்திலுண்டான ஒரு கலகத்தை அமர்த்தின துமன்றி அக்காலத்தில் வடவகுப்பை ஆண்டுகொண்டான். இவன் பட்டத்துக்கு வந்ததிற்பின் சிலகாலம் மின்னெரிக்குக் கிட்டிருந்து அந்தக்குளத்தின் சேஷமான வேலைகளை நிறைவேற்றினான். பொல்லன்றுவாவில் ஒரு ஆதரசாலையையும் ஒரு வைத்திய வித்தியாலயத்தையும் கட்டிவித்து அதுராசபுரத்திலே மகாமண்டபத்தையுங் கோபுரங்களையும் புதுப்பித்தான். அவன் பற்பல நியாயப்பிரமாணங்களை ஏற்படுத்தி அவைகள் யாவற்றையும் ஒரு கண்டமாகச் சேர்த்துப் பட்டயங்களிலே பதிப்பித்தான். அவனுடைய குமாரத்தி றுகுணைப்பதியிலிருந்த மிகுந்துவென்னும் குமாரனை விவாகம்பண்ணினான்.

(அம) லே, தாப்புருவுடைய குமாரனாகிய இரண்டாம் மிகுந்துவென்பவன் இராசாவாகி மிகு சன்மார்க்கமாய் நடந்து (ச) வருஷமரசெய்து இரத்தினப்

பிரசாதமாளிகையின் குறைவேலைகளைச் செய்த முடித்தான். அது வெகு தட்டு யரமுள்ளதாயிருந்ததாம்.

(அம) லே, அவனுடைய சகோதரன் ஐந்தாம் அக்கிறபோதி இராசாவாகி (யக) வருஷம் இராச்சியம்பண்ணி தன் தகப்பனையுஞ் சகோதரனையும் போல மிகு சன்மார்க்கமாய் இருந்து புத்த சமையாசார அனுட்டிப்பிலே தன் காலத்தைப்போக்கினான்.

(அயடு) லே, அவன் குமாரன் மூன்றாந்தாப்புருவென்பவன் (யசு) வருஷம் இராச்சியம்பண்ணி உறுகுணையின் பிரபு மிகுந்துவுடைய குமாரராகிய அக்கிற போதி மிகுந்து என்னும் அவனுடைய ஒன்றைவிட்ட சகோதரர்களை அரண்மனையிலே வைத்து வளர்த்தான். அவனுக்கு ஒரே குமாரன் மாத்திரமிருந்தான்.

(அநக) லே, அவனுடைய ஒன்றைவிட்ட சகோதரரினொருவனை ஆறாம் அக்கிற போதி இராசாவாகி (ந) வருஷம் இராச்சியம்பண்ணியிருக்கக்கொள்ள அவனுக்கு விரோதமாய் அவன்றம்பி மிகுந்து வென்பவனும் தாப்புருவின் குமாரனுமாக இராச்சியத்தின் தலைமைக்காகப் பிரயாசப்பட்டு அவர்கள் தீவை விட்டோட வேண்டியதாயிருந்தது.

(அநஅ) லே, அவனுடைய குமாரன் மிதவல்லசேனன் இராச்சியபாரத்தைக்கையிட்டு (உய) வருஷம் இராச்சியம் பண்ணினான். அவனுக்கு மிகுந்து காசியப்பன் உத்யன் என்னும் மூன்றுபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவனுடைய இராச்சியகாலத்திற் பாண்டியன் படையெடுத்து வந்து மாவலிகாமத்திலே பாளயம் போட்டு அவனுடனே புத்தம்பண்ணின விடத்துப் பாண்டியன் கெலிக்க இராசாமலையவகுப்புக்கோடிப்போனான். அப்பொழுது அவனுடைய குமாரர் காசியப்பனும் மிகுந்துவும் வேறொரு சேனையைச் சேர்த்துக்கொண்டு பாண்டியனுடன் புத்தம்பலந்தபோது மிகுந்துவென்பவன் போர்க்களத்திலே பட்டுப்போனான். காசியப்பன் தோற்றோடினான். அப்பொழுது பாண்டியன் இராசதானியைக் கொன்றையிட்டு உடைமைகளையும் ஆலயங்களிலிருந்த பொற் சிலைகளையும் திருப்பணிகளையும் புத்தனுடைய திருப்பாத்திரத்தையும் இன்னும் பல விலையுயர்ந்த சாமான்களையும் பாண்டியவளநாட்டுக்கனுப்பிச் சில நாளைக்குப்பின் இராசாவுடன் ஒப்புரவாகி அவனிடத்திற் திறையாக வெகு பணங்களை வாங்கிக்கொண்டு தீவைவிட்டிப்போனான். அப்பால் இராசாமீளவுந் தனதானையைத் தீவடங்களிலுஞ் செலுத்தி தூப்பா ஓயையென்னுங் குளத்தையுங்கட்டிவித்தான். இவனுடைய இராச்சியகாலத்திலே சம்புத்தீவுள்ள விச்சிரபருவத்திலிருந்து விச்சிரவாதம் என்னப்பட்ட வேறொரு பேதமார்க்கம் இலங்கைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது.

(அடுஅ) லே, அவனுடைய பேரனாகிய நாலாங் காசியப்பன் என்னப்படும் மகாசேனன் இராசாவாகி (நக) வருஷம் இராச்சியம்பண்ணினான். அக்காலத்திற் பாண்டியனுடைய குமாரனொருவன் தன் தகப்பனுக்கு விரோதமாய் எழும்பிப் போர்செய்து தோற்றோடி இலங்கை இராசாவின் சரணாகதியை யடைந்தான். இராசா பாண்டியனிடத்திற் பழிவாங்கி துதான் சமயமென்று அக்குமாரனுக்கயங்கொடுத்திப்பாண்டியநாட்டின்மேலே படையெடுத்துப்போய் அதைச் சூறையெடுத்து இராசதானியான மதுரைக்குப் போய்ப் பாண்டியனைக்கொன்று குமாரனைப் பட்டத்துக்கிருத்தி மூன்று பாண்டியன் இலங்கையிலிருந்து கொன்றையிட்டுக்கொண்டு போன உடைமைகளையும் அவ்விடத்திற் கொன்றையிட்டவைகளையும் எரித்துக்கொண்டு திரும்பினான். புத்தகுருக்கள் நீலப்பட்டுக்கெவெண்டு மென்ற ஒழுங்கு இவன்காலத்திலேதான் உண்டிபட்டது.

(அகக) லே, அவனுடைய சகோதரன் உதியன் இராசாவாகி (நடு) வருஷம் இராச்சியம்பண்ணி அதுராசபுரத்திலே மகாமண்டபத்தையும் ரூபன் வல்லிக்கோபுரத்தையுஞ் செப்பனிட்டி மின்னெரிக்குளத்துக்கு மினிமைக்கலனென்ற ஆற்றுத்தண்ணீரை மறித்துவிட்டான்.

(கஉசு) லே, அவனுடைய குமாரன் இரண்டாம் உத்யன் இராசாவாகி (யக) வருஷம் இராச்சியம்பண்ணினான். றுகுணையிலே ஆளுகைசெய்த தன்றம்பி தன்னிட்டமாய் அரசசெய்ததை அறிந்து அவன்மேற் படையெடுத்துப்போய் முற்ற்தோடித் திரும்ப இராசதானிக்கு வருகையில் மிகுந்துவென்பவன் அவனைத் தொடர்ந்துவந்து இற்றிலே கொல்லப்பட்டான். அவன் மாவலிகங்கையிலிருந்து வயலுக்குத் தண்ணீர்பாய்ச்ச ஒரு வாய்க்கால வெட்டி மளவத்தையாற்றைக்குறுக்கே தடுத்தி அணைகள் போட்டு வெகு குளங்களை உண்டாக்கினான்.

(ககசு) லே, அவனுடைய சகோதரியன் மகன் ஐந்தாம் காசியப்பன் இராசாவாகி (யச) வருஷம் இராச்சியம்பண்ணினான். உறுகுணையிற் பிரபுவாயிருந்த மிகுந்துவென்பவன் மாயாவகுப்பைத் தன் இராச்சிய பகுதியாக்கிக்கொள்ள ஆரம்பித்தவேளையில் இவனவனோடே புத்தம்பண்ணி அவனை முறியடித்துப் பின்பு சமாதானமாகித் தன் குமாரத்தியை அவனுக்கு விவாகம்பண்ணிக்கொடுத்தான். மேலும் அவன் பலதிரும்பணிகளைச்செப்பனிட்டதுமல்லாமல் கன பத்திவாதுயுமிருந்தான்.

(தொடர்ச்சி.)

MORNING STAR.

Jaffna, June 12th, 1845.

AGREEMENT AMONG CHRISTIANS.

While no consent of man can bind authority to any interpretation or application of Scripture, yet those views of truth, which are commended to us, by consent in them, of varied bodies of enlightened and devout men, come to us under a just and commanding influence. And such are all the truths necessarily connected with the acceptance of man with God, and his meetness for heaven, his restoration to the favour and the image of God, his justification and sanctification. The Protestant churches of both the old and the new world though they differ on points helpful or accessory to salvation, yet differ on none which they account necessary to salvation. All agree in giving exclusive authority to the Scriptures as the rule of faith.

All agree in man's acceptance with God being dependent on his obtaining an interest by faith in the sufferings and righteousness of the Redeemer. All agree in the necessity of the renewal and sanctification of the soul by the Holy Spirit, in order to its attaining a meetness for heavenly glory. It is an old calumny, that the Protestant churches have no bond of union; they agree in the things needful for salvation. The discords of Romanists with one another on important points are more numerous than those of the Protestant churches.—Rev. Josiah Pratt.

SCRIPTURE NOT TRADITION.

Take the Apostolical fathers from their very earliest commencement, and I have no hesitation in asserting, that written Scripture, and not oral tradition, will be found to have supplied the whole subject matter of their doctrinal teaching. Begin in the first place, with the oldest of the uninspired Christian writers, Clemens Romanus. It is well known that the epistle that was transmitted from Rome, in his name, was addressed to the members of the Church of Corinth, in consequence of certain disputes, and a spirit of insubordination which had grown up in that community, and which Clemens, as an influential personage in the Christian commonwealth, was called upon to appease. Now, then, what are the principles and doctrines contained in the first of his two letters, which is the one respecting the authenticity of which no doubt has ever existed. They are simply these. He exhorts the Corinthian church to mutual Christian love, and submission to legitimate authority, by those natural arguments of sound sense and piety, which any other good man in his situation might have been expected to use. He reminds them, more especially, of their former turbulence under the paternal rule of the apostle Paul, and strongly enforces his arguments on the side of peace, by large extracts from his writings, particularly from the Epistle to the Hebrews; and also by sundry quotations from the old Testament. But from first to last, through the whole of this truly Christian exhortation, there occurs not one single word, implying any ground-work whatever for authoritative inculcation of doctrine, beyond the limits of inspired Scripture. No allusion, direct or incidental, is to be found to any one element of Christian faith still floating in a state of mere oral teaching, and not yet secured and rendered at once permanent and free from misapprehension by being committed carefully to writing.

Referring to the writings of the early fathers, we descend through more than the first 150 years from the close of our Lord's ministry. Now, during this long period, I repeat, we have every reason to believe, that the doctrine of tradition being concurrent in authority with Scripture, or obligatory on the conscience (in any degree beyond that in which the established usages of any set of good men must necessarily come with a certain recommendation in their favour to other well-disposed persons,) had never for a moment suggested itself to mankind. And yet, most assuredly, if tradition has any claim to the sacred character which some modern writers would attach to it, it must have been during this very interval that its accuracy must have been tested by the siftings of evidence and the doctrines involved in it recorded in some distinct and palpable form, for the benefit of future ages.—Shuttleworth.

CHRISTIAN LIBERALITY.

The patriarch Abraham gave one tenth of all his possessions to religious uses; and so did Jacob, and many other of the old Testament worthies. And it is worthy of notice that the Jews, who as a nation gave more to religious purposes than any other people, were, as a nation, more prosperous and wealthy than any other that ever existed. Even the heathen—the Arabians, according to Pliny, and the Grecians, according to Xenophon and Herodotus—gave no less than a tenth part of every thing to sacred uses. And shall the Christian do less for his God than did the Jews under the old dispensation or the heathen for their idols?

Native movements in Calcutta.—The recent conversion of several of the scholars of the Free Church Institution has created a great sensation in Native Society in Calcutta and led to

some violent resolutions. The youths were members of respectable families, and distinguished for their intellectual attainments; hence it is not to be wondered at that their secession from the ranks of Hinduism should produce a deep impression. On the first instance of defection from the national faith, the father sued out a writ of Habeas Corpus against Dr. Duff, with whom his son resided, but from his own admissions, it appeared that the youth was not forcibly detained in the Doctor's house, and that his relatives had enjoyed free access to him. The writ was therefore refused. Warned by this failure, the Hindus determined, it appears, on the next occasion to resort to force. When it was known that another student was about to be baptized, his relatives proceeded to the house of the European with whom he lodged, and having inveigled him into their presence by some fallacious statements, seized him and carried him off, and also inflicted severe injuries with their clubs on the European. This act of violence was perpetrated in the heart of the metropolis in open day.

We are next told that a meeting of the Hindu Community was held at the house of a wealthy Native, at which the chair was taken by one of the most enlightened and distinguished Native Gentlemen in Calcutta, Neelruten Halder. A young man from the Hindu College, Gopal Kissen Mitter, treated the company to a dissertation on the oppression of the Missionaries, and showed his singular regard for truth by asserting that they endeavoured to convert unsophisticated youths, by telling them that, when converted, they would occupy the same rank with the civilians and obtain beautiful European wives, that the pleasures of the table would be ever at their command, and that they would have grand houses, built for them. This speaker was followed by other youths of the same school who expressed themselves horrified at the conduct of the Missionaries. At the next meeting a petition is to be prepared and sent up to Government complaining of the grievances the Hindus suffer from the Missionaries. We have also been informed that it was resolved to establish a new and more stringent social inquisition and to expel from the intercourse of society all who dared to send their children to the Free Church Institution. In order to render this step as little injurious as possible the Hindus have resolved to establish a Seminary of their own, free from all missionary influence, for 1,000 youths at an expense of 1000 Rupees a month, and to raise a capital of three Laks of Rupees for this purpose. It is the grandest idea they have conceived during the present century.

We cannot promise the natives that the course which they have pursued on the present occasion will do any thing to advance their cause. The deceit in the one case and the violence in the other to which they have resorted, will go far to destroy any feeling of sympathy which the reality of their distress might excite. The determination to petition Government against the oppression of the Missionaries may give them that alleviation which is sometimes obtained from pouring out the acrimony of the heart on paper, but they must be fully aware that it can end only in disappointment. On all religious questions Government is strictly neutral, and neither can nor will interfere with the labours of the Missionaries so long as they employ no violence and infringe no law. The new inquisition which the Orthodox conclave are about to establish may produce some effect for a time. It may reduce the number of scholars in the Free Church Institution; but the vacuum will speedily be filled up. It may deprive the Missionaries of their more advanced scholars, and thus oblige them to begin their labours afresh under great disadvantage; but as the object of the Seminary is to inculcate Christian truth as well as to impart secular knowledge, the Missionaries must be fully prepared for such occasional interruptions of their labors, which are after all the most gratifying tokens of their success. But every successive effort of this nature to prop up an effete superstition is characterised by greater and greater weakness, and leaves the field more free and open for the triumph of truth and righteousness. The present effort will be found weaker than that which was made to support Hinduism by bringing back the rite of female immolation; and the next burst of popular bigotry which another series of conversions may be expected to create will be still feeble than the present till at length the profession of Christianity will cease to attract notice, or to excite persecution, and the danger to the cause of Christian truth will be that which arises from the ease with which it may be embraced and not from the opposition of its enemies.—Friend of India, abr.

[For the Star.]

HINTS TO YOUTHS IN NATIVE SCHOOLS AND SEMINARIES.

What constitutes a moderate Education.—The primary design of education, every body will admit, is to improve the mind by storing it with useful knowledge, with a view to "cultivate a good heart and to give the understanding such additional strength and information as may safely direct the heart in the various events of life and teach the possessor of it to act up to the comparative dignity of human nature."—In order to carry on this process effectually, we should select those branches which are more important than the rest, and study them with such a degree of diligence and assiduity as will enable us, throughout the whole period of our existence to serve God diligently and the world honestly. But as education is necessarily conveyed to us in a foreign language, we must not be satisfied with a bare acquaintance with the nouns and verbs of that language, nor with the idea that we are able to speak it in common conversation and to transact the ordinary concerns of life. Such a spirit is as base as it is necessary. But if we are anxious to be benefitted by the language through the medium of which education is imparted to us—if we desire to discover fresh avenues of knowledge for the strengthening of our understanding—if we desire to peep into the shades of Newton and Boyle—to perceive the beauties of Addison, Steel and Johnson—to admire the flight, majesty, and sublimity of Milton—and to judge for ourselves of the correctness of the poet of the seasons—it should be our chief business to acquire a little better knowledge of this language than is usually possessed.

A correct acquaintance therefore with this language in the first place becomes most indispensable—and the first successful step towards obtaining the same is by reading the best authors. In reading the authors we should try not only to understand them but also to study them as respects their style, their manner of expression, the peculiar idioms employed, and endeavour to introduce their ideas into our conversation.—Another step towards the same is that we should always endeavour to think in English. Our inward reflections should be carried on in English. One great reason why Englishmen hear their

language so incorrectly spoken and written by natives is this: foreigners to this language such as ourselves, carry on their thoughts in Tamil, Portuguese, or whatever their native tongue may be, and translate them literally from that language into English.—This should be avoided as much as possible. For the difference between each of these languages and the English as respects construction, is so great that what is strictly correct in any one of them is, if not decidedly incorrect, at least inharmonious in English. If we should try a little to become familiar with this process we shall find it easier to think and express our thoughts in the same language than to think in one and to speak in another.

II. Our acquaintance with the English language cannot be regarded as sufficiently advanced until a study of its classics be completed. I need point out to you the importance and necessity of acquiring a knowledge of the English Classics, inasmuch as it is now-a-days eagerly sought after by youths of every profession. A few individuals of ordinary talent it is true who have not had the privilege of being acquainted with the ancient language and authors, move as if it were honorably in the native community, and owing to the advantages of good company and extensive communication with the fashionable world, which both excites the desire of and gives occasion for the display of great abilities, play a conspicuous part in the ordinary transactions of the day, and consequently pass for distinguished characters in their times though their attainments are few and greatly defective.—But whatever figure they may now make, they would shine with still greater lustre if they possessed a tincture of that elegance and liberality of sentiment which the mind acquires by a moderate acquaintance with the English Classics, and which contributes more to form the true gentleman than the substituted ornaments of affectation. Such persons, if they reflect for a moment, cannot but know that the greatest men England ever produced, whether greatness is esteemed as consisting of power, wealth, title, knowledge or virtue, have had the foundation of their greatness and eminence laid in the Grammar School, where little else was taught than classical learning. "Would a Moore, for instance, or a Sidney, a Raleigh, a Milton, or any other have attained to that perfection of character at which they aspired and arrived if they had been educated in a superficial mode?" But attainments merely ornamental cannot accomplish any of those purposes which are the object of education. "They can only inspire confidence" without having any foundation for its support; they give an air of insolent superiority which often defeats even the purpose of pleasing—and however they may cause admiration in the dissipated and superficial, they are little esteemed by those whose applause is valuable, men of approved virtue and dispassionate reflection. A study of the classics is here recommended not as a necessary part of knowledge in general, as some individuals may erroneously seem to imagine; but as an indispensable part of the study of the English language. For without a tincture of classical elegance the study of the English language cannot be "considered as sufficiently advanced."

(To be continued.)

To the Editor of the Morning Star.

Sir,
You will greatly oblige us by publishing in the next "Star," the accompanying address (with its Reply) which was presented to the Rev. Mr. Gillings, together with a copy of Bagster's Bible and Dr. Chalmers' works in twenty volumes, on the occasion of his leaving this station for Trincomalee, by the boys of the Wesleyan Mission School. As we are very anxious that the address should appear in the forth-coming number of your paper, we earnestly request you will kindly gratify our wish by sparing a corner.
Your Obedient Servants,
J. G. KOCK.
S. MANICAVASAGAN.

An address presented to the Rev. J. Gillings, on the occasion of his leaving Jaffna for Trincomalee by the Boys of the Wesleyan Mission School on the 28th May 1845.

REVEREND SIR,

It is with feelings of deep and unfeigned regret that we have heard of your intended removal from among us. We cannot contemplate the loss we are about to sustain without the bitterest feelings of disappointment and grief, as we had been led to form the most pleasing expectations of the benefits we were to reap from your labours.

The intense interest you have taken in our mental improvement and the ardent zeal with which you have laboured to promote that object have made a deep and lasting impression on our minds. Nor can we forget the tender concern you have always manifested in our spiritual welfare and the fidelity and affection with which you imparted advice to us on that all important subject. It was your constant care to impress our minds with a sense of the importance of true religion, and its absolute need in order to our happiness while you justly made every thing else subservient to that end. Nor have we been insensible to the judicious and admirable manner in which in your treatment of those who were placed under your care when occasions of misconduct called them forth, reproof and correction were tempered with that tenderness, which while it softened pain set the motive also in a proper light.

We cannot too highly estimate the feelings thus cherished on our behalf, and the valuable time and attention bestowed upon us.

To appreciate justly the nature and extent of your labours in this institution it would be necessary to recall to mind the many hours of patient and unwearied toil which we have every day witnessed during the time you have been among us. We then saw depicted on your face intense desire to catch the swiftly passing moments to advance us in our onward career, and facts are not wanting to prove that your exertions have been in a large measure crowned with success.

We are anxious therefore to embrace this opportunity of expressing our gratitude to you and the obligations under which we feel ourselves placed. Accept sir, then our warmest and unfeigned thanks on this occasion, and we would assure you that your name will ever be associated with the most grateful recollection of our hearts, and gratitude shall never cease to beat in our breasts while memory lasts. We have also to request your acceptance of these books as a token of gratitude from those whom you have laboured to benefit.

In conclusion, it is our prayer that Providence which has seen fit to call you to another scene of labour may still guide you in all your paths and bless you in all your labours, and it is our ardent hope that if it please God we may see you again among us as soon as circumstances may allow.

Reply of Mr. Gillings.

MY DEAR YOUNG FRIENDS,
Believe me when I say, that never in my life was I placed in such a situation as I now occupy. Never was I so overpowered by an instance of affection as I am on the present occasion. I was perfectly unprepared for it. My astonishment would be less great could I discover any thing in my conduct towards you that would render me worthy of such regard. Had I with the meekness and gentleness of Christ reproved each occasional dereliction from the paths of duty, and with a love kindled at the cross urged on you with all possible earnestness and affection the great truths connected with your present and eternal well being and set before you at all times a pattern of heavenly-mindedness and Christian dignity and purity, I should only have done my duty and should have merited nothing at your hands. But I feel that in many instances this has not been the case and therefore in view of my own frequent deviations from that course which I ought to have pursued, I feel the more affected at receiving so utterly unexpected and so magnificent a proof of your love, and can only say that as long as I am capable of cherishing any recollection of you, the testimonial I have just received of the (permit me to say) too high appreciation you have set upon my labours will be valued by me in the highest degree. May Almighty God the giver of every good and perfect gift command his choicest blessing to rest upon you; may you advance in every thing that is pure, lovely, and of good report; may you enjoy the divine approbation in every step which you take in life; may your minds be richly imbued with the principles and spirit of the Gospel of Christ, and may your course in life be useful, honourable, and happy.—Should it ever fall to my lot to be stationed among you again, it will, I trust be my earnest endeavour to evince the sincerity of my love by appropriate efforts for the promotion of your best interest. But if not, be assured I shall think of you with the liveliest feelings of affectionate esteem and shall long to hear that you are doing well both for time and eternity. In conclusion and at the close of my labours among you for the present let me urge upon you the great duty of making religion the first business of your lives. Search the word of God diligently and with earnest prayer; yield to the strivings of the Holy Spirit and give your hearts to God and your lives to his service. Be diligent in every branch of study. Choose as your companions the wise and good. Flee youthful lusts. Cultivate a sense of the Divine presence at all times, and on all occasions seek the Divine direction. So shall you be led into all truth, and being blessed both in body and soul and made a blessing to those around you, you will be happy in life, triumphant in death, and finally be everlastingly glorified at the right hand of God.

Fire at Oodooville.—On Saturday the 24th ult. at about 11 o'clock in the evening, the roof of the dormitory of the female Boarding school at Oodooville was found to be on fire, and being covered with dry cajans, it burnt with such rapidity that there was barely time for the sleepers within to rouse themselves and carry out the few things kept there before the whole was in flames. The amount of injury received was not very great, only the small timbers of the roof being consumed with the cajans. It is supposed this was the work of an incendiary, and we are authorised to state that a reward of *forty dollars* will be given to any one who will give information that will lead to the conviction of the party or parties concerned in the matter.

Cholera.—A few cases of cholera are said to have occurred in Jaffna and its vicinity within a few days past, most of them being coolies from Manaar and other foreign places. Two cases are reported to have occurred in Manepy, and one or two in Oodooville.

Removal.—Rev. JAMES GILLINGS has removed from Jaffna to take charge of the Wesleyan Mission station at Trincomalee. Mr. Gillings has kindly offered to act as agent for the Morning Star, and our subscribers in that region are hereby notified that payment may be made to him.

Cholera at Kandy.—There has been a considerable amount of sickness here for the last few weeks. Fever and cholera have caused great alarm among natives of all classes. Fifteen fatal cases of cholera occurred yesterday among the Pioneers on the Trincomalee road, and at Matelle as well as further on, it has been carrying off a good many victims. In the town of Kandy there have been several cases, but it is now on the decline and the weather cool, and symptoms of the rains approaching there is every prospect of its being speedily eradicated.—*Ceylon Herald.*

Education.—Some of the most wealthy and influential Hindu Gentlemen of Calcutta and the neighborhood have determined to establish a large English School for the education of a thousand boys.

Appointment.—Mr. Belling has been recommended to Government by the Judges of Supreme Court for the vacant situation of Registrar.—*Col. Obs.*

Ceylon Tea.—The Tea plants brought from China by the Messrs. Worms, are growing in great perfection on their estate at Pusellawa. These gentlemen have also healthy nurseries of young plants raised from seeds of the trees thus originally introduced, and which give promise of the most perfect success.—Care was taken, we understand, in China to select those species which produce Tea of the finest quality, known by the name of *Scouting fan*; and indigenous to the hills of Wohea and Fokein. Messrs. Worms, we believe, are the first persons who have imported the plant direct from China to Ceylon; and will probably be also the first exporters of tea from this island to England, and may thus prove the originators of what may ere long become another important branch of our colonial trade.

Imports and Exports.—at the port of Colombo for the quarters ending April 5, 1844 and 1845.

	1844	1845
IMPORTS		
Cotton goods from Great Britain	£10,597	£23,141
India	15,778	30,757
Miscellaneous, chiefly bullion and grain from India	337,336	366,718
Total	£363,711	£425,616
EXPORTS		
Coffee	£124,354	£138,102
Cinnamon	15,468	16,738
Coconut oil	7,587	4,753
Sugar		3,15
Miscellaneous	19,045	20,539
Total	£166,454	£180,135.15s

OVERLAND INTELLIGENCE.

Intelligence was received by the last Overland mail, from England as late as April 24. As a measure for conciliating the people of Ireland, Sir Robert Peel had brought before Parliament a proposition for granting to Maynooth College for educational purposes the sum of £26,350, and a separate grant of £30,000 for enlarging and repairing the College and for providing suitable accommodation for the professors and students. This proposal of the Government met with a vigorous opposition, and numerous petitions against the grant were forwarded to Parliament, but the Bill had passed the second reading by a large majority, and was likely to be carried through the house.

It is said to be the intention of the Queen to visit Ireland in the course of the summer, and preparations are being made for her reception.

The EAST INDIA Directors have resolved, before private companies start into existence, to have the whole Continent of India surveyed with the view of laying down a general system of railway communication. A proposal has already been made to an eminent engineer to proceed to India for the purpose of undertaking the necessary survey; and instructions have been given to the Governor General to lend all the assistance in his power in furtherance of this stupendous work.

In FRANCE the ministry receive such a doubtful support, as scarcely to be able to carry their measures through the Chambers, and rumours of a speedy change in the administration are current.

SWITZERLAND is in a state of insurrection growing out of efforts made in some of the Cantons to expel the Jesuits.

SPAIN under the influence of the Queen mother is seeking a coalition with the Pope. A Bill has been passed restoring to the secular clergy the unsold portion of their confiscated property.

In PRUSSIA, the differences which have arisen in Church matters appear to grow wider; large numbers are said to have joined the new German Catholic Church, for the support of which Government have authorized collections to be made.

In the UNITED STATES the Bill for the annexation of Texas had passed both houses of Congress and received the signature of President Tyler on the eve of his retirement from office. The new President, Mr. Polk, was installed into office and delivered the usual message on the 4th of March, which is said to be "remarkable for a moderation and dignity of tone, but rarely observed in the official documents of his predecessor." A declaration of the "clear and unquestionable" title of the United States to the Oregon territory made by the President, had been brought to the notice of the British parliament as being unusual and inconsistent with the pending negotiations with Great Britain on the subject, and some apprehensions were expressed that it might tend to interrupt the amicable relations at present existing between the two countries.

உதயதாரை.

சுதாபகார நெடு அளி மா. யெ. தேதி.

யாழ்ப்பாணம்.

யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த உடுவில்லத் தருமப்பள்ளிக் கூடத்துப்பெண்பிள்ளைகளுடைய சயனஅறை பிறக்ட்ட வைகாசி யீ உச வ. சனக்கீழமை இராத்திரி ப்பத்தினேரு மனப்போல வேர்ந்துபோயிற்று. அத்துல் யாதாமொருவருக்குச் சேதமில்லை. அத்தலானே நேர்ப்பு வைத்ததாய்க்கானவேணும். ஆகையால் நேர்ப்பு வைத்தவரன் அல்லது வைத்தவர்களை ஒப்பணயுடன் பிடித்துக்கொடுக்கக் கூடுமானால் பிடித்துக்கொடுத்தவர்களுக்கு, சய. இறைசாலுபகாரங்கொடுக்கப்படுமென்றித்தால் அறிந்துகொள்வாய்.

வண்ணார்பண்ணையில் துரும்புதடிபுரப்பில் சீலபேயர் கோதாரி விவாதியினால் பிறந்துபோனார்கள். மன்னாரிலே கோதாரி மீதுதியிருப்பதால் அவ்விடத்திலிருந்து கலிக்காரர் இவ்விடம் வந்ததனால் அவ்வியாதி இவ்விடத்திற் பாம்புவதற்கேதுவாயிற்று. மான்ப்பாய்க்குச் சேர்ந்த சுதாமலையிலும் உடுவில்லம் இரண்டு மூன்று பேருக்கு அவ்வியாதி வந்து சிலர் பிழைத்து விட்டார்கள். சிலர் மரித்துவிட்டார்கள்.

சனங்களை கத்தாண்டைக்குத் திரும்புங்கள்; அப்பொழுது மனப்பூர்த்தியுள்ளவர்களாயிருப்பீர்கள்.

காற்றுரிட்டுமேதிகப்பட்டிருப்பதால் கள்வர் கூட்டங்கூடியாலோசிக்கிறார்களேனக் கேள்விப்படுகிறதை நம்புவதற்கீடமுண்டு. ஆதலால் எங்கள் போலீசு நீதவான் கோவணமேளுக்குச் சம்பளமில்லாமற் சேவல்த்து நமக் கருத்தர்களாகிய விதவனமானாகக் காவலப்பற்றிக் கவனமாயிருக்கச்சொல்லிக் கட்டவணபண்ணை உதயதாரைகையைக் கொண்டறிவிக்கப் பத்திராதிபைப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

கொழும்புக் கச்சேரிக்குச் சிறப்புபுரையிருந்த மகாதனம்பொருந்திய, ம. ம. யாழ்ப்பாணத்து மான்ப்பாயிலிருக்குத் சுவாமிகாதர் மகன் எதிர்மன்னசீங்கமென்பவர் கொழும்பில் நியாயாலோசனைச் சங்கத்துக்கொரு காரியலதற்கு நியமிக்கப்பட்டார்.

போக்கியமனவொரு உத்தியோகத்தைப் பார்க்கிற தற்குப் பாதிரிமாணவர்கள் வெதுபேயர் இந்நூலும் தம்மீர் ஒருவருக்கு சம்பளமில்லாமல் அத்தை நடப்பிக்க மனதில்லாதவர்களாயிருக்கிறார்களென்று கோவாணமேந்தார் கண்டபடியால், எதிர்மன்னசீங்கமென்பவர் சிறப்புபுரையிருந்த காலத்தில் அவருக்குக் கொடுத்த சம்பளமெவ்வளவோ அவ்வளவு சம்பளம்பென்சனாக அவருக்குக்கொடுக்கும்படிதீர்மானமாயிற்று.

DEAR MR. EDITOR,

The Roman Catholics in Jaffna exult at the idea of a periodical under the title of *Touch Stone*, having appeared from their Press, and conclude that the battle is almost won; I therefore request, that you will allow me a place in your valuable columns to expose some errors of Popery put forth in the said Periodical.

I shall in the present number consider the "Conversations between a Protestant and a Catholic," found on the 3d page of the *Touch Stone*, and beg to remark in the first place, that the composer of this piece seems to have been beside himself; for a Protestant means, one that has protested against the Catholic errors; now then, that a Protestant should go to a Catholic for instruction having already abjured the errors of Romanism and become a Protestant, is an idea as absurd as it is impossible.

The first point to be considered in the "Conversation" is the *criticon* by which the truth of the one and the falsehood of the other is to be determined, viz: the number of *Sacraments*. The Catholic presumption is that Christ has taught the church that there are seven sacraments.

But I shall in the following remarks prove that Jesus Christ has not taught that there are seven sacraments, and if it is satisfactorily done, let the Catholic in the end of the "Conversations" pronounce his religion to be false and that of the Protestants to be true.

1. "A sacrament," says the Church of Rome, "is a sensible thing instituted by God himself as a sign and a means of grace. The parts of a sacrament are the *matter* and *form* or words of consecration—so in baptism, the *matter* is water; the *form*, I baptize thee, &c." To say therefore that a sacrament consists of matter and form and yet either has no form as extreme unction and confirmation, (neither of which is ever pretended to have any form of words instituted by God himself) or has neither matter nor form, as Penance or Marriage, is to make them sacraments, and no sacraments. For they do not answer the definition of a sacrament which they themselves have given.

2. *Confirmation* is not a sacrament nor was it instituted by Jesus Christ. In proof of this, the great schoolman Alexander Alis, saith, "Christ did not institute nor declare confirmation to be a sacrament," so by their own confession, it is none. *Marriage* and *Penance* not being peculiar to the Christian Church cannot possibly be sacraments in contradistinction to what they are among the votaries of all other religions. *Orders* not being administered to all men and having no particular form appropriated in the New Testament cannot be considered a Christian sacrament. *Extreme Unction* is a Catholic perversion of the miraculous gift of healing the sick which was enjoyed only by the primitive disciples, and was never intended as a passport to the dying to eternity.

3. Hugo Victor, a Popish writer and a Parisian monk, who flourished about 1130, is the first who asserted that there are seven sacraments, and Peter Lombard who lived about 1140, is the first who defined and determined the number of sacraments to be seven. The Council of Florence in 1439, is the first that approved of the seven sacraments. Pope Eugenius II. about the middle of the 15th century is the first that pronounced that the *five* as well as the other *two* ought to be considered as sacraments; and in the following century the Council of Trent and Pope Pius IV. declared them to be equally sacraments; consequently not one of these *five* were or could have been constituted sacraments by Jesus Christ, though the Council of Trent is pleased to say to the contrary.

4. The following quotation from the Catholic catechism, question 6th, shows that the seven sacraments have no place in the Bible and consequently were not instituted by Christ. *Question.* "What doctrines of faith and matters of practice are thus acknowledged not to be in Scripture?" *Ans.* The doctrines of transubstantiation, seven sacraments, purgatory, practice of half communion, invocation of saints, worshipping of images, indulgences, and the service in an unknown tongue.

5. The Catholics cannot possibly object to the following testimony of St. Austin who is very positive that there are only *two* sacraments. "Our Lord Jesus Christ," saith he, "hath knit Christians together with sacraments most few in number, most easy to be kept, most excellent in signification as are *Baptism* and the *Lord's Supper*."

Therefore, to allege that these five sacraments were instituted by Jesus Christ, when their institution is not mentioned in the Bible, and they were not known to be so till 1130 years after our Saviour, nor were made a matter of faith till 1500, must be one of the grossest impositions of the church of Rome; and let her members from this judge for themselves whether they can depend upon their clergy for the teaching of the truth as it is in Christ Jesus.

Yours truly,
A PROTESTANT NATIVE.

உலகீருளகலவொளியுதிப்பதுபோலிருக்குளனவாவியாயேவணுமொளீசெய்துளவிறுளோட்டுதாரைகையை அளியுடனனுப்புமெனாணனலுக்கு ஆசையோடுவந்தனம் பூசையோடுதந்தனம்

ஐயாவே,
 யாப்பாணத்திலுள்ள கத்தோலிக்கர் “உரைக்கல்” என்ற பெயருடன் பிரசுரஞ்செய்யவான பத்திரிகையைக் கண்டதில் அவர்களுக்கிருக்கிற சந்தோஷத்திற்கொரு எல்லையில்லை. அகையால் அப்பத்திரிகையிலுள்ள பாப்பமுதற் தப்பறைகளை எடுத்து வெளியாங்கப்படுத்துவதற்கு உமது தூதரையிற் சொற்பவீட்டுகிறார். உரைக்கல் லாஸம் புரத்திற்கு காண்கின்ற புறடுடெஸ்டாண்டோ மார்க்கத்தொருவனுக்கும் ஒரு கத்தோலிக்கனுக்கும் நடந்த சம்பாஷணையை உண்டாக்கினவர் புத்தியில் அவ்வேக பூண புண்ணிய துருவக்குச் சமாணமானவாயிருக்கிறார். ஏனென்றால் புறடுடெஸ்டாண்டென்ஸ்பதின்பொருள் பாப்பமுதற் தப்பறைகளை விட்டேதீர்ந்து உரைப்போனென்றிருக்கப்பின்னைப்புறடுடெஸ்டாண்டெருவன் தான் வெறுத்துவிட்ட கத்தோலிக்கனிடத்தில் ஞானத்தையடையவுந் தன்னசத்தேழ்ந்த சந்தேகவிரிதத்தை நிவாணம்பண்ணவும் போனதேப்படி! போனென்பது பைத்தியம்ல்லவோ! போனென்கிற பின்னை அவன் புறடுடெஸ்டாண்டென்ஸல்லவோ! அந்தச் சம்பாஷணையைப் பிடித்துத்தானே சத்தியவேதமேதென்றும் அசத்தியவேதமேதென்றும் திட்டமாய் வரையறுத்துக்கொள்ளலாம். அதாவது ஏழு சக்கிரமேந்தெண்டென்பது கத்தோலிக்கர் தங்கள் தீரச்சபைக் கேழுவகைச் சக்கிரமேந்தைக் கிறிஸ்துநாதர் நிரூபித்தாரென்பதற்குரியதாய் துறம்புத்தி கிறிஸ்துநாதர் அப்படி நிரூபிக்கவில்லை. அப்படி நிரூபித்திருந்தால் பின்னைக் கத்தோலிக்கர் இச்சம்பாஷணையைப் பிடித்துத் தங்கள் மதம் போய்யென்றும் எங்கள் மர்க்கம் மெய்யென்றும் தீர்க்கட்டும்.

க. சக்கிரமேந்தாவது ஏர் அடையாளமாகவும் பிரசுரத்திற்கு கோர்வழியாகவும் அருபாருபுறையெங்கும் விசுவகருபகாமாயிருக்கின்ற கடவுள் வித்த ஓர் சீவியப்பொருளென்று றேமைச்ச்சபை சொல்கின்றது. சொல்லும்பொருளும் சக்கிரமேந்தின் கூறுகள். அப்படியே ஞானஸநானத்திலும் தண்ணீர், பொருள், நானுனக்கு ஞானஸநானங்கொடுக்கிறேன் என்பது சொல்லும்; அகையால் சக்கிரமேந்திலேசொல்லும்பொருளும் அடங்கியிருக்கின்றதுசொல்லியும்அவலதை, உறுதியுசதலப்பயோல யாதொரு சொல்லும்இல்லை. இவைகள் கடவுளால் நிரூபிக்கப்பட்டனவுமல்ல அவ்விதமாய்ப் பாவசங்கீர்த்தனமும் விவாகமும் சக்கிரமேந்துக்குச் சேர்ந்தவைகளல்ல. ஏனென்றால் அவைகளுக்குச்சக்கிரமேந்துக்களிரண்டு மறுமுண்டானசெயல்செயல்லை.

உ. உறுதியுசதல் சக்கிரமேந்துகளிலொன்றல்ல. அதைக் கிறிஸ்துநாதர் நிரூபிக்கவில்லை உதாரணமாக அலக்துசந்தர்எல்லி என்பவர் சொல்லுகிறதாவது - உறுதியுசதலுள் சக்கிரமேந்துக்களிலொன்றல்ல. அதைக் கிறிஸ்துநாதர் நிரூபிக்கவில்லை. மேலும், அவர்கள் பிரதீக்சிணையப்படிக்கும் அடொன்றும்ல்ல அப்படியே விவாசமும் பாவசங்கீர்த்தனமும் கிறிஸ்துவின் தீரச்சபைக்கடுத்தவைகளல்லாதபடியால் அவைகளுள் சக்கிரமேந்துக்களல்ல. குறுத்துவழி சகலபெயர்க்குங் கோடாதபடியாலும் புதியேற்பாட்டில் அதைப்பற்றி யாதொரு பிரதான குறிப்புக்கள் ஒழங்குகள் சொல்லியிருந்தபடியாலும் அதுவுள் சக்கிரமேந்தல்ல. அவலதை யுசதல் பிணியாளிககொச்சகமாக்கும்படி அற்புதமாய் அருளப்பட்ட வாமென்பது கத்தோலிக்கருடைய சமூகத்துப் புாட்டு மரித்தோர் நித்தியத்திற்கு சேர்வதற்கோர் வழியுமல்ல.

ங. தூநாயம் ஆண்டளவிலிருந்த கியுக்கோலிக்கர் என்ற பாப்பமுதற் எழுத்துக்களானதானே ஏழு சக்கிரமேந்துக்களுண்டென்று முதன் முதற் கட்டினான். அப்படியே தூசாயம் ஆண்டளவிலிருந்த பிறற் லோம்பாட்டென்பவன் சக்கிரமேந்துக்களுக்கும் புறநூலி ரீத்துச் சக்கிரமேந்துக்களெழுன்ற முதன் முதல் வரையறுத்தான். சூசாநகம் ஆண்டளவின் புளோறென்ஸ் சங்கத்தவர்கள் முதன்முதல் சக்கிரமேந்துக்களேமுதானென்று புகழ்ந்துகொண்டார்கள். பதினாந்தாம் நூற்றாண்டளவிலிருந்த இரண்டாம் கியூச்சீனியல் என்று பெயர்கொண்ட பாப்பானவர் முதன் முதல் ஞானஸநானம், நற்கருணையென்ற இரண்டு சக்கிரமேந்துக்களைப் போலேதானே மறைந்துள்ள சக்கிரமேந்துக்களாயிருக்க வேண்டுமென்று சொன்னார். மற்ற அடுத்தானிலே திறேந்தென்ற சங்கத்தாரும் பயலென்ற நாலாம் பாப்புவும் ஞானஸநானம் நற்கருணையென்ற இரண்டும் இவைவெழுந்த மறைந்தும் எல்லாங்கூடி ஏழு சக்கிரமேந்துக்களென்று வரையறுத்தார். அகையால் திறேந்து சங்கத்தார் சக்கிரமேந்துக்களெழுன்ற வரையறுத்தாலும் ஞானஸநானம் நற்கருணையெழுந்த மறைந்தும் கிறிஸ்துநாதார் சக்கிரமேந்துக்களென்று நிரூபிக்கப்பட்டவுமில்லை. அப்படி நிரூபிக்கப்படக்கூடியதாயிருக்கவுமில்லை.

ச. கத்தோலிக்கருடைய கேள்வி மறுமொழிப்பத

தகம் அருங் கேள்விப்படிக்குச் சக்கிரமேந்தெழுன்ற வேதாகமத்தில் விளம்பியாதபடியாய் பின்னை அவைகள் கிறிஸ்துநாதரால் நிரூபிக்கப்படவில்லையென்று தீர்க்கவேண்டியது கூங் கேள்வியாவது—வேதத்திலாத அல்லது சொல்லப்பட்டபடியாத விசுவாசப் பிரமாணங்களும் செய்கிருத்தியங்களுமென்ன? மறுமொழி, தேவவசீகாம், சத்தசக்கிரமேந்து, உத்தரிக்குந்தலம், தீரச்சபையாரிற் சீலருக்கதாமத்தாய் நற்கருணைகொடுத்தல் சத்தவானவையுத்துதல், விக்கீக சுருபத்தை வணங்குதல், பரிபூரணபலன், விளங்காப்பாஷையிற் பூசைவாசித்தலாக்ய எட்டுமே.

கு. ஒசீற்றின் என்னும் மகாத்துமானவர் இரண்டு சக்கிரமேந்துக்களையல்லாமல் வேறேதகமில்லையென்று தீர்க்கமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறபடியால் கத்தோலிக்கர்வைகளை மறுக்கக் கூடியதாயிருக்கவில்லை. அவர் சொன்னதென்னவெனில் ஞானஸநானம் நற்கருணை என்ற இரண்டு சக்கிரமேந்துக்களென்ற தானே எங்களாண்டவாகிய றேமச்சக்கீர்ஸ்துநாதர் கிறிஸ்துவர்களை றேமிக்கப்பொருத்தினார்.

அகையால் கிறிஸ்துநாதரால் நிரூபிக்கப்பட்ட சக்கிரமேந்துக்களென்று வாதாடியும் அவைகள் வேதாசமத்தில் விளம்பியாதபடியினாலும் எங்களிடச்சகரிற் பிறகு தூய வரூடக்காலமாக அவைகள் அறியப்பட்டதபடியினாலும் தூருவரூடக்காலமளவுக்கும் அவைகள் விசுவாசத்திற்கோர் முக்கியகாரணமாயிாதபடியினாலும் அவைகள் றேமைச்ச்சபையாரிற் படவஞ்சுணயாய்ச் சனத்தை ஏய்க்கும்படி கட்டிக்கொண்டவைப்புக்கட்டாயிருக்கின்றன. காரியமிப்படியிருப்பதால் கத்தோலிக்காயிருக்கப்பட்டவர்கள் பின்னைத் தங்கள் சாமியார் முதலிய பெரியோர்களை நம்பியிருப்பதேப்படி? இப்படிக்கு ஓர்புறடுடெஸ்டாண்டென்.

ஓம்! பத்திரிகையை நடாத்தும் பத்திராதிபதியே, நீவிர் பிரசுரப்படுத்திய “நிகண்டில்” “சாமனே காமன்றம்பி செளவியயினுபேர்சாற்றும்” என்றதில்-காமனுக்குத் தம்பியாகிய சாமன் யாவனெனக் கற்றேறாமும் அந்நூலைச் சொற்றேறாமும் அறியச் செய்யும்படி பண்ணுவீராக. இப்படிக்கு, விக்கலி.

DEAR STAR,
 I offered a solution in the 27th No. of the last volume, which Mr. A. B. of Trincomalee affirms to be incorrect. But he does not state by what process of reasoning, he came to this conclusion. Shall we admit his assertion gratuitously, merely because he makes it! In the solution he offered in place of mine, if he were a little more expert, he would have seen that the hourly rate of the tide is exactly $2 \frac{2}{3}$ as I stated and not $2 \frac{1}{3}$. Now, having found out the hourly rate of the tide which is all that is required by the original question, Mr. A. B. goes on to assume the same hourly velocity. The impropriety of such an assumption cannot but be evident to one who knows any thing of the science of numbers. Yours truly,
 Batticotta Sem 29th May, 1845. A. M.

SIR,
 I beg you will be good enough to make the following corrections in my last communication.
 For: 'What is meant by a Binomial? It is a residual quantity,' &c.
 Let it stand "A Binomial," or a residual quantity of the form $a+x$ or $a-x$ may be raised to any power by the following rule.
 And in the 3d column line 13, For

$$(x + na + n) n-1 \&c. \text{ read } x + na + n.$$

$$\frac{n}{2} n-2$$

$$n-1 \div 2, a + n. n-1 \div 2. n-2 \div 3, a + \&c.$$
 Chundiculy Sem. Yours obediently
 May 22d 1845. A. Z.

DEAR STAR,
 I solicit the solution of the two following problems.
 1. Required to trisect a rectilinear angle Geometrically.
 2. Given two points A and B. and an indefinite straight line, it is required to find the locus of all points at which every circle passing through A and B touches a straight line drawn parallel to the given line.
 Yours truly, C. D.

DEAR STAR,
 I requested, in the last No. of the 4th Volume, a demonstration of the Binomial Theorem, for which Mr. A. Z. of Chundiculy furnished an answer in your last No. The answer so far from being satisfactory is open especially to the following objections:
 1st. The meaning of the term, Binomial has been misapprehended; for, he says "a Binomial Theorem is a

residual of the form &c." How did he get this definition? A Binomial (from B is twice, and nomen, name) means "a quantity consisting of two terms or members connected by the sign + plus, or - minus," the latter of which only is a residual.

2nd The demonstration of the Theorem which, as he says, has been borrowed from Tyson's Bonnycastle's Algebra, and Wood's Algebra is only a demonstration from trial and inspection, as he also might have seen the same remark in Encyclopaedia Britannica to which he refers. But as this book is not at present within my reach it is a long time since I examined the article to which he refers, I cannot quote the exact words of the book to satisfy him on the subject. Suffice it to say, in short, that he gained nothing more than he would have done if he were to involve a Binomial and show the law of the indices and coefficients by inspection. But in respect to Binomials that have fractional indices, it is surprising to find that they are not taken notice of.

If the Editor of the Star allow me room, I can furnish Mr. A. Z. quotations from several authors who give, in substance, the same demonstration as he did, but at the same time confessing it to be unsatisfactory.

Yours truly
 Batticotta Seminary, 29th May, 1845. A. B.

DEAR STAR,
 Will you please to request any of your young readers to furnish me with a solution of the following query.
 If a Pendulum of 39 $\frac{1}{4}$ inches in length oscillates seconds on the Earth's surface what should be the length of it to oscillate seconds on the top of a mountain from which if a heavy body were to fall freely, it will take 50 seconds to reach the Earth.
 Your very obedient servant,
 Wannarponny 29th May, 1845. A.

DEAR MR. EDITOR,
 On the 10th page of the "Geography of Hindustan," lately published by the American Ceylon Mission, it is stated, that "Judhister king of Hisuapoor in maintaining his claim to the envied title Maharajah, received assistance from the deified hero Krishna."

Though the primitive of the word "Judhister" is hidden from the knowledge of your humble reader, yet by the marginal rule on the same page, he is given to a clear understanding, that it is identically used to denote தருமபுத்திரர், whose descriptive story may be traced in the puranic legend. If the reader, understand the narration of the individual perfectly, it is obvious, that "Judhister" never meant to maintain 'his claim to the envied title of Maharajah,' as is alleged by the compiler, but to the kingdom, he lost in சூது with துரியோததை, with a hope to recover his kingdom, he waged war against his enemies, and with a vast army loaned to him by many of the neighboring rajahs he proceeded in conjunction with his four brothers (விமாத்) and Krishna the deified hero, against them and experienced a signal victory, having slain all of them in the several battles that ensued. This statement of பாரதம், Mr. Editor, does not coincide with that of the compiler.
 Therefore, will the compiler if he please, or any other persons elucidate the subject and remove the doubts that overhang the reader's mind, at the same time may it please him to impart some light on the primitive of the word "Judhister?"
 May 22d, 1845. A SUBSCRIBER.

தலை உயர்.
 செவ்வகியாயமை.—INSTABILITY OF WEALTH.
 ய. உடாஅதுமுன்னதுநம்முடம்புசெற்றுங்
 கோடாஅதநல்லறமுஞ்செய்யார் கோடாஅது
 வைத்தீட்டினுமுற்பார் வானறைய்மலைநாட
 வுய்த்தீட்டுந்தேலீக்கர்.
 பதம். உரை.
 வான் அகையத்தை
 தோய அழுவிய
 மலைநாட. மலையையுநாட்டையுமுடைய மா
 ண்டியனே
 உடாஅதும் (நற்சீலையை) உடுக்காமலும்
 உண்ணாதும் (நல்லுணவை) உண்ணாமலும்
 தங்கள் தங்கள்
 உடம்பு சரித்ததை
 செற்றும் செடுத்தும்
 கோடாஅத கோடுதலில்லாத
 நல்லறமும் நல்லதருமத்தையும்
 செய்யார் செய்யாதவர்களாய்
 கோடாஅது யாதுங்கோடாமல்
 வைத்தீட்டினார் (பொருளை) தேடிவைத்தவர்கள்
 இழந்துவிடுவார்கள்
 இது எதுபோலவெனில்
 ஆயாந்து
 ஈட்டும் தேடும்
 தேனீ தேனீக்களின்
 கரி சாட்சிபோல், எ று.
 செவ்வகியாயமை முற்றுப்பெற்றது.

POET'S CORNER.

A VARICE.

[BY GEORGE HERBERT.]

MONEY, thou bane of bliss, and source of woe,
Whence comest thou, that thou art so fresh and fine?
I know thy parentage is base and low;
Man found thee poor and dirty in a mine.

Surely thou didst so little contribute
To this great kingdom, which thou now hast got
That he was fain, when thou wast destitute,
To dig thee out of thy dark cave and grot.

Then forcing thee, by fire, he made thee bright;
Nay, thou hast got the face of man; for we
Have with our stamp and seal transferred our right,
Thou art the man, and man but dross to thee.

Man calleth thee his wealth, who made thee rich,
And while he digs out thee, falls in the ditch.

TRICK OF A MONKEY.

In the year 1818, an English ship, on her passage from Jamaica to Whitehaven, had among her passengers a lady, Mrs. B., with an infant only a few weeks old. One pleasant afternoon the captain perceived a distant sail, and after he had gratified his curiosity he politely offered his glass to the lady, that she might obtain a clear view of the object. Mrs. B. had the baby in her arms; she wrapt her shawl about the little innocent, and placed it on a sofa upon which she had been sitting. Scarcely had she applied her eye to the glass, when the helmsman exclaimed, "Good God! See what the mischievous monkey has done." The reader may judge of the female's feelings when, on turning round, she beheld the animal in the act of transporting her beloved child apparently to the very top of the mast!

The monkey was a very large one, and so strong and active, that while it grasped the infant firmly with one arm, it climbed the shrouds nimbly by the other, totally unembarrassed by the weight of its burden. One look was sufficient for the terrified mother, and that look had well nigh been her last, and had it not been for the assistance of those around her, she would have fallen prostrate on the deck, where she was soon afterwards stretched, apparently a lifeless corpse. The sailors could climb as well as the monkey, but the latter watched their motions narrowly; and as it ascended higher up the mast the moment they attempted to put a foot on the shrouds, the captain became afraid that it would drop the child, and endeavour to escape by leaping from one mast to another.

In the mean time the little innocent was heard to cry and though many thought it was suffering pain, their fears on this point were speedily dissipated, when they observed the monkey imitating exactly the motions of a nurse, by dandling, soothing, and caressing its charge, and even endeavoring to hush it asleep. From the deck the lady was conveyed to the cabin, and gradually restored to her senses. In the mean time, the captain ordered every man to conceal himself below, and quietly took his own station on the cabin stairs, where he could see all that passed without being seen. This plan happily succeeded; the monkey, on perceiving that the coast was clear, cautiously descended from his lofty perch, and replaced the infant on the sofa, cold, fretful, and perhaps frightened, but in every respect as free from harm as when he took it up. The humane seaman had now a most grateful task to perform; the babe was restored to its mother's arms, amidst tears, and thanks and blessings.

Be willing to commend, and be slow to censure,
so shall praise be upon thy virtues and the eye of Enmity shall be blind to thy imperfections.

SCRIPTURAL ILLUSTRATIONS.

The Israelites departing from Mount Sinai towards Canaan.

[Numbers x. 11,—13., 33, 36; chapter ix. 15—23.]

While the children of Israel encamped at Mount Sinai, Moses, at God's command, made an Ark in which were deposited the Ten Commandments. He also made a Tabernacle, where the worship of the people was offered to Jehovah. God's presence was represented to them by a cloud which rested over the Tabernacle, and which at night had the appearance of fire. This cloud served to guide their movements; when it rested, the people were to rest; when it moved forward, they were to move forward. The people stayed at the foot of Mount Sinai nearly 12 months, receiving the directions of the Lord concerning the erection of the Tabernacle, their mode of worship, and the laws by which they should be governed in their social and civil relations. At the end of this time the cloud was taken up from the Tabernacle and the people set forward on their journey as God had commanded, till the cloud rested again in the wilderness of Paran. In their journeys the Ark was borne by the Priests, and as they set forward Moses said,— "Rise up, Lord, and let thine enemies be scattered; and let them that hate thee flee before thee." And when they rested he said,— "Return O Lord unto the many thousands of Israel." The 68th Psalm is supposed to have been composed with reference to the occasion of the removing of the Ark.

இவரவெற் சனங்கள் சீனமலையிலிருந்து டற'பட்டது.

[மோசே, ச ம. ஆகமம். கூ. யடு. உரு. ய. யக. யரு.]

இலாவேற் சனங்கள் சீன மலையிற் பாயாமிறங்கிப்போது மோசே ஒரு பேழையை உண்டாக்கி அதிற் பத்துக் கற்பணைகளை வைத்தான். யேகோவாவை வணங்குதற்கென்று வேறுமொரு கூடாத்தை உண்டாக்கினான். பாபான் சந்நித்யவர்களுக்கு முகில் போற் காணப்பட்டது. அது இராக்காலத்தில் அக்கீனி மயமாயிருந்தது. இந்த மெகமெப்போழுது தங்கித்தரிக்குமோ அப்போழுது அவர்களுந்தவர்கள். எப்போழுதுமுன்னேற்சேல்வதுதோ அப்போழுது அவர்களும் பயனம்போவார்கள். ஆண்டவன் டத்திலிருந்து பல்வதமான கற்பணைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படிக்குச் சனங்களுள் ஒருவருட்காலமாய்ச் சீன மலையினடியிலிருந்தார்கள். அந்நிபந்த, அந்நிபந்த கூடாத்திலிருந்தே தங்குமளவுக்குமாண்டவ மந்த மெகம் பாரொன்ற வனுந்தாத்திலே தங்குமளவுக்குமாண்டவ னுடைய கட்டளைப்படி சனங்கள் பயனம்பண்ணினார்கள். பயனம்பண்ணுகையிற் பத்துக் கற்பணைகள் வைத்திருந்த பேட்டியை ஆசாரியர்கள் சுமந்துகொண்டுபோவார்கள். போகையிலமோசே பிரத்தியுத்தாரமாக,—"கத்தாவை, உம்முடைய சத்துருக்கள் சீ தறடிக்கப்படவும் உம்மைப் பகைக்கிறவர்களும்குத் முன்பாகஒடி ப்போகவும் எழுந்தருளுமென்பான்.

PIOUS INTELLIGENT FATHERS.

Those fathers who have few external advantages for training their children, have often been observed to have virtuous, sensible, and useful families. Indeed a pious, devoted, sensible, intelligent father, whatever be his poverty, or difficulties in life, has every reason to persevere; for the success of such means as he uses has been proved by thousands of cases. While the wealth and splendor of the richest inhabitants of our cities are frequently dissipated in a single generation, virtue often entails comfort, health, respectability and happiness, on the descendants of the good, whether in the town, the village, or the hamlet.—Father's Book.

APOTHECARY'S SHOP.

FIRST CROSS STREET—PATTAN.

The undersigned having per recent arrivals received from England a quantity of the best medicines, now begs to inform the Public that he will be ready at all times to attend to any prescriptions either from those living in the Town or at outstations who may honor him with their orders, and with reference as to payment.

The undersigned will also attend professionally on those who may require his services.
Jaffna, June 5th, 1845. G. S. JANZQUE.

FORTY DOLLARS REWARD.

Stolen from the Bungalow at "Masar" Estate a single Burrell, Two Ounce, Elephant Rifle—with Percussion Lock, made by — of London.

Whoever will give information which may lead to the discovery of the Robbery and the restoration of the article shall receive a reward of FORTY RIX DOLLARS, on application to the undersigned on the premises or in Jaffna. THOMAS CLARK.

அறிவித்தல்.

இத்தார் சகலருக்கும் அறிவிக்கிறதென்ன வேன்றல், லொந்தோம் பட்டினத்திற் செய்யப்பட்டதும் யானைகளைச் சுட்டுவிழ்த்தக் கடியதுமான துவக்கொன்று கீழ்க்குநாட்டைச் சார்ந்த மாசார் என்னுங் குறிச்சியிலுள்ள தோட்டத்து வங்காளவிலிருந்து களவுபோன படியால், எவாருதல் இந்தத் துவக்கைக் களவேடுத்தவனையும் அல்லது எடுத்தவர்களையும் களவுபோன துவக்கையும் கண்டுபிடித்துக்கொண்டுவந்து சீதாரியில் அல்லது மாசாரில் இதன் கீழ்க் கையொப்பம் வைத்தவரிடங் கொடுக்கச் சம்பவித்தால் அவர்கள் நூற்பது இறைசாலுபகாரம் பெறுவார்களென்ற ததால் அறிவிக்கப்படுகுது.

தோமான கிளக்கு.

1845. Meteorological Register, kept at the Am. Mission Seminary at Batticotta.

MAY 20-31 to June 3. 6. 7.	Barometer, corrected for Capillarity & Temperature		Thermometer. 1st and 3d columns give the mean of the day and the night.						Depression of the wet-bulb Thermometer.				Course of the wind.	REMARKS.
	Maxi- mum observed at	Mini- mum observed at	A. M.		P. M.		P. M.		P. M.		Observed chiefly at the times of the other observations.	Force of the wind.—There has been most of this period, a fresh breeze.		
	h m	h m	h m	h m	h m	h m	h m	h m	h m					
20	29.823	29.736	86.3	87.3	84.5	5.8	7.8	4.5	s. w; s. s. w.	Flying clouds.				
21	29.823	29.746	86.2	88.0	85.0	5.5	7.0	4.4	s. s. w.	Flying clouds.				
22	29.823	29.753	86.3	88.1	85.2	5.9	7.0	4.8	s. w; s. s. w.	Flying clouds.				
23	29.844	29.738	86.5	88.1	85.1	5.0	7.0	4.3	s. s. w; s.	Flying clouds.				
24	29.861	29.763	86.3	88.0	84.8	6.0	8.0	4.5	s. by w; s. s. w.	Flying clouds.				
25	29.859	29.783	85.0	88.3	84.7	6.0	7.0	4.7	s. w., s. s. w.	Flying clouds.				
26	29.859	29.763	86.0	87.3	84.6	6.5	7.8	4.6	s. s. w.	Flying clouds.				
27	29.851	29.751	86.0	88.5	84.3	5.0	7.5	4.8	s. s. w; s. by w.	Flying clouds.				
28	29.817	29.732	85.9	88.1	84.7	4.9	8.0	4.7	s. s. w.	Flying clouds.				
29	29.797	29.720	86.2	88.4	85.1	5.4	8.4	5.0	s. w; s. s. w.	Flying clouds.				
30	29.784	29.708	85.0	88.0	85.4	4.2	7.6	4.5	s. w; s. s. w.	Cloudy; flying clouds.				
31	29.784	29.660	86.1	88.8		4.6	7.8		s. s. w.	Flying clouds.				
3	29.814	29.749	86.0	87.0		6.0	7.3		s. w; s. by w.	Flying clouds.				
6	29.833	29.755	86.6	88.8		5.6	8.5		s. s. w; s.	Flying clouds.				
7	29.861	29.772	87.3	90.0		5.6	10.0		s. w.	Flying clouds.				
	29.826	29.746	86.2	88.2	84.9	5.5	7.8	4.6	MEAN.					

யரு ம். அதிகாரம்.

அடக்கமுடையமை.—On Self Control.

நிலையிற்றிரியாதங்கியானறேற்ற மலையினுமாணப்பெரிந்து.

தனக்குரிய இல்வாழ்க்கை நிலையிலே நின்று மாறு படாமல் அடங்கிவனனுடைய உயர்ச்சி, மலையின் உயர்ச்சியினும்கப்பெரிதாம், எ. று.

More lofty than a mountain will be the greatness of that man who without swerving from his proper state controls himself. Drew.

CONTENTS.

History and Chronology	81
The Letter Writer	82
Child's Book on the Soul	83
Brief historical view of Ceylon	84
Agreement among Christians	85
Scripture not tradition—Christian Liberty	ib.
Native movements in Calcutta	ib.
Hints to youths in native Schools and Seminaries	ib.
An address presented to the Rev. J. Gillings with his reply	ib.
Summary of Eng. Intelligence	86
Summary of Tamil Intelligence	ib.
On the number of Sacraments	ib.
A question on Negundu—Answer to a math. query	87
A question on the Geography of Hindustan	ib.
Naladiar—Instability of wealth	ib.
Foet's Corner—Avarice	88
Trick of a monkey	ib.
Pious intelligent fathers	ib.
The Israelites departing from Mount Sinai	ib.